

Zednáři ve Vatikánu

Po dlouhá léta se zabývám církevní a církevně politickou problematikou. Proto bych se rád podělil s čtenáři o svůj názor na současný stav vatikánské hierarchie; začnu tedy nejdříve o posledních papežích.

Pius XII. (1938-1958), Jan XXIII. (1858-1863), Pavel VI. (1963-78), Jan Pavel I. (1978-33 dní pontifikátu), Jan Pavel II. (1978-2005). To je stručně přehled papežů, o nichž bude zmínka.

Papež Pius XII byl geniální muž Církve a svatého života, asketa. Byl zvolen papežem krátce před vypuknutím druhé světové války. Věděl velmi dobře, že za jeho pontifikátu je již Kristova Církev podkopávána protibožskou a proticírkevní zednářskou infiltrací, především na těch nejvyšších místech. Proto také velmi dlouho nejmenoval žádné nové kardinály, jichž tehdy mělo být kolem sedmdesáti, jako při jeho vlastní volbě papežem. Když papež Pius XII. zemřel, zůstalo jen 45 kardinálů. Pius XII. byl posledním ještě skutečně vládnoucím papežem, který brzdil zednářské plány ve svaté Církvi. Proto měli všichni zrádci Církve zájem na jeho bezživotí. Asi čtyři roky před tím, než skutečně zemřel, ohlásil jinak dobře informovaný Hlas Ameriky jednoho večera, že papež umírá a sotva se dožije příštího rána. K ránu se papež při plném vědomí modlil modlitbou sv. Ignáce: „Anima Christi, santifica me... (Duše Kristova, posvět mne...)“, a když došel k prosbě „in hora morfia voca et iube me venire ad Te... (v hodině smrti povolej mne a rozkaž mi přijít k Tobě)“, zjevil se mu Kristus. Vatikánský rozhlas pak citoval jen poslední dvě slova Kristova: „Sequere me!“ (Následuj mne!) – což znamenalo, že jako Kristus nezemře přirozenou smrtí...

Pius byl nejspíš otráven svým osobním lékařem (papežská kurie byla tehdy ještě bez zrádců ve vlastních řadách), který za velké peníze rozprodával nepřátelům Církve fotografie agonii se svíjejícího papeže. To je skutečnost.

Za svého zástupce navrhl Pius XII. janovského kardinála Siriho. Shromážděné konkláve dlouho nebylo schopno se sjednotit na volbě nového papeže. K volbě totiž nestačila pouhá většina, ale dvouřetinová většina plus jeden hlas. Volba se neúměrně protahovala, a tak nakonec kardinálové zvolili papežem 77letého a nemocného kardinála Roncalliho jako „papeže přechodného období“. (Zřejmě se počítalo s tím, že nebude dlouho žít, a pak se situace nějak vyjasní).

Zvolený kardinál Roncalli přijal jméno protipapeže doby velkého západního církevního schismatu Jana XXIII. Předním na tuto tradici nenavázal žádný z papežů... Celý „světový“, tj. Židy a zednáři kontrolovaný tisk jásal... Ve Vatikánu byla provedena nekrvavá revoluce: Začalo se „smýčtit a větrat, všechny brány až do té doby nedobytné vatikánské pevnosti se otevřely Židům, zednářům, komunistům (připomínám, že i papež byl nikoli nemístně označován za komunistu) a všem ostatním nepřátelům Kristovy Církve.

Tuto „revoluční“ změnu neomylně vyjadřují dvě hesla: Apertuta a ministra (otevření doleva) a Aggiornamento (něco jako zevšednění)! Měl to být vznik nové, moderní církve, vycházející vstříc „požadavkům“ nové doby! Vznik církve, která ztratila svou tisíciletou tradici a tím ztratila svou totožnost! A tak se mohli později progresisté chlubit, že kdyby Pius XII. vstal z mrtvých, že by svou Církev nepoznal...

Hned poté začaly být kazatelům dávány otevřené pokyny, držet se „úrovně horizontální“ (tj. láska k bližnímu) a aby zanedbávali „úroveň vertikální“ (tj. láska k Bohu), což se i skutečně děje! Znamená to, že se Kristova Církev má vzdát biblického, Bohem zjeveného náboženství, a má se zapojit do zednářského úsilí o L Eglise Universala, všeobecnou církev, vyznávající náboženství humanity a sociálního vykoupení lidstva, tak jak to bylo naplánováno v příšeří zednářských lóží na konci minulého století, a tím má Kristova Církev spolu se zednáři budovat New Age, tedy Nový věk!

New Age, jenž má propuknout hned počátkem třetího tisíciletí... Pak by se Církev mohla uplatnit jen na poli charitativním, to znamená, že by se měla namísto katechizování starat prakticky jen o ubytování bezdomovců, jak se dnes také děje. Ale dovolte, abych se vrátil k dobrému papeži Janovi...

Po svém zvolení se musel ukázat lidu, shromážděným na náměstí sv. Petra v papežském rouchu. A tu vyvstal problém – nebylo roucho pro tak tělnatého papeže. Nakonec museli roucho rozstříhnout, aby se do něho vešel. A jako takový byl pro dnešní svět přijatelnější, než byl jeho asketický předchůdce... Nato vyšel se svým tajemníkem zadním vchodem na římskou ulici. Náhodou zastavili u krytu kanálu, který byl označen písmeny SPQR. Papež se otázel tajemníka, co ta zkratka znamená. „Senatus populisque Romanum – Senát a lid římský“. „Co znamená, čte-li se zkratka od konce?“ To tajemník nevěděl a byl papežem poučen.

„RQPS, Rideo, quia papa sum – je mi to k smíchu, že jsem papežem!“ V této souvislosti budiž připomenuto, že v hebrejštině se čte právě zprava doleva.

Takových historek bylo možno číst v té době ještě mnohem víc, třeba i v tzv. Katolických novinách. Kardinál Roncalli byl (tedy pozdější papež Jan XIII.) nunciem v Paříži. V této funkci byl navštěvován židovskými rabíny, a kdykoli k tomu byla příležitost, dával rabín při vstupu do místnosti přednost slovy, že Starý Zákon byl dříve než Nový... Když byl nunciem v Turecku, vstoupil podle tvrzení italského žurnalisty Carpiho do mystické sekty Bratrstva Růže a Kříže (Rosenkruciáni). Je to zednářská odnož, která si vytkla za cíl zničit papežství. Carpi to napsal v knize „Proroctví papeže Jana“. Pokud by toto tvrzení bylo pravdivé, a mnohé tomu nasvědčuje, pak by šlo doslova o hroznou věc, protože automatická exkomunikace „ipso facto“ podle can. 2335 se vztahuje nejen na zednáře, nýbrž i na zednářské neregulární odnože.

„Mozkem“ papeže Jana XXIII. byl kuriální kardinál Augustin Bea, pocházející ze staré židovské rodiny, vypovězené před staletími ze Španělska a později usazené v Německu. Nicméně Jan XXIII. byl pravověrný a konservativní. O tom svědčí např. to, že založil v Římě fakultu pro výuku latiny, jež však nakonec pro odpor biskupů neuspěla. Když viděl, jak situace na koncilu (Druhý Vatikánský koncil 1962) vypadá, trpěl strašnými výčitkami svědomí. Na Boží hod svatodušní umírá v hrozném duševním rozpoložení... Dal svolat všechny, o nichž se domníval, že jsou jeho přáteli, a zapřísáhl je, aby vyřídili jeho nástupci, že nemá v koncilu pokračovat, protože on si to takhle nepředstavoval... Přítomní to umírajícímu slíbili, aby mu ulehčili odchod na věčnost, i když příliš dobře věděli, že přání umírajícího o zastavení koncilu již nelze splnit.

Jako svého nástupce navrhl papež Jan milánského arcibiskupa Montiniho, který pak byl skutečně zvolen a přijal jméno Pavel VI. Montini byl původně kuriálním kardinálem, když se však Pius XII. dozvěděl, že Montini za jeho zády jednal se Sovětským svazem, odstranil ho z kurie podle zásady „promoveatur ut amoveatur“ (budiž povýšen, aby byl odstraněn) a jmenoval ho arcibiskupem milánským. Pavel VI. byl slabý a pod vlivem progresivistů, zejména zpočátku svého pontifikátu.

Jmenoval progresivitu na mnohá důležitá místa a svým tajemníkem a státním sekretářem jmenoval francouzského kuriálního kardinála Jeana Villota, který mu zadržoval korespondenci a pozměňoval jeho písemné projevy. Papež Pavel VI. zemřel roku 1978. Po něm nastoupil papež Jan Pavel I.

Ve třicátý druhý den jeho pontifikátu mu byl předložen kompletní seznam vatikánských zednářů. (Bylo to právě v době, kdy v Itálii propukla aféra se zednářskou lóží a při ní vyšlo najevo, že ve Vatikánu je kolem stovky zednářů). Nový papež řekl týž den večer poněkud nediplomaticky kardinálu Villotovi, že na jeho služby dále nereflktuje. Dále ať už mluví jen fakta. Když druhý den ráno nepřišel papež sloužit mši svatou, šli se podívat do jeho ložnice, a našli papeže mrtvého. Byl okamžitě přivolán kardinál Villot, který papeže v době jeho nepřítomnosti zastupoval, a postaral se o to, že nebyla zjištěna žádná stopa příčiny úmrtí. Přátele

papeže, kteří měli podezření na otravu, žádali lékařské ohledání těla, ale tomu Villot z titulu své moci zabránil. Dovolte malou osobní vzpomínku k této události: V únoru roku 1979 jsem se ptal na tuto záležitost českých kněží v Římě. Řekli mi tolik: „To už i vy za železnou oponou víte, že Jan Pavel I. byl otráven?“ Jejich přesvědčení o nepřirozené smrti Jana Pavla I. bylo pevné – viděli totiž v jednom roce mrtvá těla dvou papežů. Tělo Pavla VI. vyhlíželo zcela normálně, mrtvola Jana Pavla I. byla nepřirozeně promodralá...

Nynější polský papež má jistou výhodu v tom, že se může obklopit svými krajany. Hned po svém zvolení začal k sobě do Vatikánu povolávat kněze, řeholníky a řeholnice a kladl jim na srdce, aby si byli vědomi svého poslání, nad nějž nemůže být nic vznešenějšího, a také aby se nestyděli za kněžský a řeholní šat.

Zdá se, že největší potíže měl s jezuitu. V té době byl na něj podniknut atentát přímo ve Vatikánu, ale protože se nezdařil, nebyla vydána žádná zpráva.

Když byl Jan Pavel II. ve Fuldě, kde se každoročně schází německý episkopát, dávali mu poutníci na náměstí před kostelem otázky, které jim zodpovídal. Jde samozřejmě o projevy neoficiální. Závěrem si uvedeme alespoň dvě otázky a odpovědi:

Otázka: Co je se třetím Tajemstvím z Fatimy? (Zjevení Panny Marie v Portugalsku r. 1917. První dvě tajemství byl zveřejněna):

Odpověď: Mělo být zveřejněno již roku 1960. Pro jeho těžký obsah dali moji předchůdci přednost diplomatickému odkladu. Kromě toho by mělo každému křesťanu stačit, když ví toto: Když čteme, že oceány zaplaví celé pevniny, že lidé budou do minuty na minutu povolávání na věčnost po milionech, potom by neměl toužit po zveřejnění tohoto Tajemství.

Otázka: Jak to bude dál s Církví?

Odpověď: Musíme se připravit na velké zkoušky, které budou dokonce brzy žádat nasazení vlastního života a naprostou oddanost Kristu a pro Krista! Může to být zmírněno vaší i naší modlitbou, nikoli však již odvráceno, neboť jen tak může přijít skutečná obroda Církve. Jak často se už obroda Církve rodila v krvi! Ani tentokrát tomu nebude jinak. Buďme silní a připravujme se s důvěrou v Krista a Jeho Matku. – Mnozí chtějí vědět všechno ze zvědavosti a ze záliby v sensacích. Zapomínají však, že poznání znamená také zodpovědnost, a snaží se ukojit jen tu zvědavost. Je to nebezpečné, jestliže se zároveň nic nepodniká proti zlu.

Převzato z Týdeníku Politika, 1992